

Prædiken til Nytårgudstjeneste for det officielle
Aalborg

Prædiketekst: Lukasevangeliet 1, 67 – 79.

Salmer: 712, 108,, 136, 121

Det fortælles, at i hele området omkring Græsted by blev der før nytår hamstret fjernbetjeninger til TV som aldrig før.

Det gjorde man, fordi en stor del af forældrene på Gribskolen skulle sikre sig, at de kunne zappe væk fra TVs markering af nytåret. Den markering hvor nogle af landets ypperste kor synger henholdsvis, ”Vær, velkommen Herrens år” efterfulgt af ”Der er et yndigt land.”

Når rådhusuret havde slået tolv slag, skulle man være sikker på, at man kunne skifte kanal, så man kunne undgå kristen forkyndelse, som kunne forurene og forstyrre den gode nytårsstemning.

Sagen er jo, at vi i salmen ”Vær, velkommen Herrens år” blandt andet synger om Gud som, Sandheds Gud, Nådens Gud og Fredens Gud og i sidste strofe nævnes Jesus endog. Det er skrappe sager. Det er kristen forkyndelse, og så vidt jeg forstår af medierne, er det en alvorlig sag i en tid hvor religionsforskrækkelse er blev den nye, nå ja, religion.

Selvfølgelig skal man blive væk fra kirken, hvis man ikke kan tåle mosten. Det manglede bare. Og det var så det man besluttede på Gribskolen. Man blev væk.

Dog var der en del forældre som tog deres børn ud af skolen, for at mødes med dem i kirken.

Jeg tror ikke det handler om Islam og Kristendom. Snarere tænker jeg det handler om den religionsforskrækkelse der gennemsyrrer vores tid, en forskrækkelse der blandt andet i nævnte sag får nogle til at undsige en del af vores kristne kulturarv, fordi de ikke bryder sig om den.

Men hvad er der lige med ham Jesus?

Ja, selv har jeg altid fundet stor glæde og trøst og mod i evangeliet ikke mindst i ordene vi hørte før fra Zakarias lovsang.

Zakarias var præst. Han var far til Johannes Døber. En dag Zakarias står i templet, får han besøg af en engel. Englen fortæller ham, at hans hustru, Elisabeth, skal føde en søn. Zakarias tror ikke på englen, for som han siger, så er både ham og hans hustru gamle mennesker. Da Zakarias ikke tror på englen, bliver han slået af stumhed indtil barnet Johannes er født.

Englen taler sandt. Elisabeth venter et barn, og da barnet er født, får den gamle præst Zakarias talens brug tilbage, og måneders indestængt glæde, får ham til at bryde ud i jubel og lovsang. Og hans synger om Jesus: takker være vor Guds inderlige barmhjertighed, hvormed solopgangen fra det høje vil besøge os, for at lyse for dem der sidder i mørke og dødens skygge.

Det er trøsterige ord, når lyset er lavest på himmelbuen, men også når vores livslys flakker og bliver mat, fordi mørket kaster skygger ind over vores liv.

Jesus ikke bare kommer med lyset. Han siger om sig selv: Jeg er verdens lys. Den der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.

Det er trøst, det skænker frimodig her på tærsklen til et nyt år, altså dette, at vi i Jesus Kristus har et lys vi kan følge og vide, at vi i det følgeskab aldrig skal vandre i mørket, men have livets lys. Men tænk også, om vi, i det lys vi får lov til at leve i, også formår at række lyset videre til dem iblandt os, der trænger til lys og glæde i hverdagen.

For år tilbage udgave Anne Linnet og Johannes Møllehave en plade. Ordene var af Møllehave. Musikken af Linnet.

I sangen Lyset, der på mange måder ligner en salme, hedder det:

Du er det lys som blev bragt, trods de tungeste dage, husk hvad der en gang blev sagt; sæt dit lys i en stage.

Og i sidste strofe klinger ord og toner:

Dagen er ny og ren, tro det under den bringer.
Fuglen slipper sin gren og den tror sine vinger.

På denne 8. januar kunne vi synge:

Året er nyt og rent, tro det under det bringer.
Fuglen slipper sin gren og den tror sine vinger.

Tænk om vi turde leve vort liv, ja al menneskelig fællesskab på det grundlag: At vi betragter hver levet dag som et under. At vi hver dag, vi får lov til at opleve med hinanden, takker for livet. Livet fra Gud, livet med hinanden.

Tænk om vi i alt det vi foretager os, tør springe ud i kærligheden og livet og lyset og tro på det hele bærer, akkurat som fuglen der første gang skal tro sine vinger. Den blot lader sig falde ud i ingenting. I håb om og tro på at vingerne bærer.

Alle er vi hinandens lys. Sæt aldrig jeres lys under mismodets skæppe. Sæt jeres lys, jeres livslys frem i en stage, så vi kan være lys og lyse for og på hinanden.

Det fortælles at Grundtvig på sit dødsleje rettede på en af sine egne sange. I sangen stod der: “lyset skinner ud af mørket”. Det må rettes til “skin lys gennem mørket” sagde den døende digter og føjede til “jeg kan forsikre, at lyset kommer aldrig af mørket”.

Og vi kan føje til; nej lyset kommer ikke fra mørket. Lyset kommer fra Gud. Lysets og livets og frelsens Gud. Ham vi kender i Jesus Kristus. Verdens lys. Vores lys.

Det var blandt andet dette budskab, børn af religionsforskrækkede forældre ikke måtte høre.

Stakkels børn.